

FÜLÖP Ilona

FÜLÖP ILONA HALÁLA

Mesterségünk szomorú részletei közé tartozik halálhírek regisztrálása, de a táviratot, amely Fülöp Ilona halálhírét közli, hitetlenkedve tartjuk a kezünkben. A posta csak néhány órával előbb hozta egyik kéziratát — valószínűleg az utolsó életében, ha ugyan hagyatékából nem kerülnek elő más kéziratok. A kézirat még egy érdeklődő, eleven lélek gondolatait vetíti elénk, a távirat már a halál jeges lehetével érint bennünket. Mélyen érezzük a gyászt, mert kartársunk volt a hivatásban, testvérünk a gondolatközösségben, és mindenekelőtt ember, a legkiválóbbak közül, aki büszkévé tett bennünket, hogy ennek a keserves hivatásnak katonái vagyunk.

Vérmérséklete, idegalkata és hajlamai szerint Fülöp Ilona költő volt, ámbar nem tudunk róla, hogy valaha is nyomtatásban közölte egy versét. De költő volt abban az értelemben, ahogy a világot és az embereket nézte, a gyermek örökös csodálkozásával, soha ki nem merülő friss érdeklődéssel és ugyanakkor az ujságíró éles, fotografikus tekintetével. De miután ebben a gyakorlati világban, és a mi sajátos amerikai magyar viszonyaink között, a költészet nem nyújt megélhetést, Fülöp Ilona ujságíró lett, nagy nyereségére az amerikai magyar közéletnek.

Életének, pályafutásának részleteiről majd beszámolnak azok, akik személyileg közel állottak hozzá. Sok életrajzi adatra nincs szükség, mert Fülöp Ilona életének műve napról-napra bontakozott ki írásaiban. Hosszu ideig volt az Amerikai Magyar Népszava munkatársa és közel 15 évig a Szabadság hasábjain jelentek meg írásai. "Süt a Nap" című rovata üdítő szellemi tápláléka volt az amerikai magyarságnak.

Tul minden hivatásbeli képességen, ami ennek a kiváló asszonynak egyéniségét oly vonzóvá tette, a lélek örökös derüje, egyensulya és optimizmusa volt. Ámbar tőlünk 2500 mérföld távolságra élt, szakadatlanul éreztük írásaiból a felénk áradó életerőt, a gondolatok villamos vibrációját. Megvolt benne a képesség, hogy a nagy dolgok mögött észrevegye az emberit, az időszakos esemény mögött a maradandót. Női szemmel nézte a világot, nagyképűség és tudálékosság nélkül. Tudott örülni egy szál virágnak vagy egy napsütéses reggelnek. Igénytelen volt testileg, de igényes lélekben. Tudott táplálékot szivni emlékeiből, de nem élt a múltban. Szerette az életet és nehéz elhinni, hogy nem él már. Torkunk csomóra szorul, ha a hideg holttestre gondolunk, amely tegnap még egy érző, finom és gyengéd lélek porhüvely volt.